ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 8ης Νοεμβρίου 2012*

«Προδικαστική παραπομπή — Έλλειψη επαρκών διευκρινίσεων του πραγματικού και κανονιστικού πλαισίου της διαφοράς της κύριας δίκης — Ερωτήματα υποβληθέντα εντός πλαισίου αποκλείοντος χρήσιμη απάντηση — Έλλειψη διευκρινίσεων σχετικά με τους λόγους που δικαιολογούν την ανάγκη απαντήσεως στα προδικαστικά ερωτήματα — Προδήλως απαράδεκτο»

Στην υπόθεση C-433/11,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Krajský súd v Prešove (Σλοβακία) με απόφαση της 10ης Αυγούστου 2011, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Αυγούστου 2011, στο πλαίσιο της δίκης

SKP k.s.

κατά

Kveta Polhošová,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Borg Barthet, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, M. Ilešič και M. Safjan (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Calot Escobar

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 5 έως 9 της οδηγίας 2005/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ, 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου («Οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές») (ΕΕ L 149, σ. 22), των άρθρων 6, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του

* Γλώσσα διαδικασίας: η σλοβακική.

Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ L 95, σ. 29), καθώς και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της SKP k.s. (στο εξής: SKP), συνδίκου πτωχεύσεως της KFZ Sys s.r.o. (στο εξής: KFZ), και της K. Polhošová, σχετικά με την εκτέλεση, από την τελευταία αυτή, συμβάσεως αγοράς καταναλωτικού προϊόντος με δόσεις.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο Χάρτης

3 Το άρθρο 47 του Χάρτη προβλέπει τα εξής:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικαστεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλεύεται δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του.

Σε όσους δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους, παρέχεται δικαστική αρωγή, εφόσον η αρωγή αυτή είναι αναγκαία για να εξασφαλιστεί η αποτελεσματική πρόσβαση στη δικαιοσύνη.»

Η οδηγία 93/13

4 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13:

«Η παρούσα οδηγία έχει αντικείμενο την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών, οι οποίες αφορούν τις καταχρηστικές ρήτρες στις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ ενός επαγγελματία και ενός καταναλωτή.»

5 Το άρθρο 2 της οδηγίας 93/13 προβλέπει τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

α) “καταχρηστικές ρήτρες”: οι ρήτρες μιας σύμβασης όπως αυτές που ορίζονται στο άρθρο 3·

β) “καταναλωτής”: κάθε φυσικό πρόσωπο το οποίο, κατά τις συμβάσεις που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί για σκοπούς οι οποίοι είναι άσχετοι με τις επαγγελματικές του δραστηριότητες·

γ) “επαγγελματίας”: κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που, κατά τις συμβάσεις που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί στα πλαίσια της επαγγελματικής του δραστηριότητας, είτε δημόσια είτε ιδιωτικής.»

6 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής ορίζει τα εξής:

«Ρήτρα σύμβασης που δεν απετέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, θεωρείται καταχρηστική όταν παρά την απαίτηση καλής πίστης, δημιουργεί εις βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη σύμβαση.»

Η οδηγία 2005/29

7 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2005/29 ορίζει τα εξής:

«Σκοπός της παρούσας οδηγίας είναι να συμβάλει στην ορθή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και στην επίτευξη υψηλού επιπέδου προστασίας των καταναλωτών με την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές που βλάπτουν τα οικονομικά συμφέροντα των καταναλωτών.»

8 Το άρθρο 2 της οδηγίας 2005/29 είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

α) “καταναλωτής”: κάθε φυσικό πρόσωπο το οποίο, όσον αφορά τις εμπορικές πρακτικές που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί για λόγους οι οποίοι δεν εμπίπτουν στην εμπορική, επιχειρηματική, βιοτεχνική ή ελευθέρια επαγγελματική του δραστηριότητα·

β) “εμπορευόμενος”: κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο, όσον αφορά τις εμπορικές πρακτικές που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί για σκοπούς οι οποίοι σχετίζονται με την εμπορική, επιχειρηματική, βιοτεχνική ή ελευθέρια επαγγελματική του δραστηριότητα και κάθε πρόσωπο το οποίο ενεργεί εξ ονόματος ή για λογαριασμό του εμπορευόμενου·

γ) “προϊόν”: κάθε αγαθό ή υπηρεσία, συμπεριλαμβανομένης της ακίνητης περιουσίας, των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων·

δ) “εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές” (οι οποίες αναφέρονται στο εξής και ως εμπορικές πρακτικές): κάθε πράξη, παράλειψη, τρόπος συμπεριφοράς ή εκπροσώπησης, εμπορική επικοινωνία, συμπεριλαμβανομένης της διαφήμισης και του μάρκετινγκ, ενός εμπορευομένου, άμεσα συνδεόμενη με την προώθηση, πώληση ή προμήθεια ενός προϊόντος σε καταναλωτές·

[...]».

9 Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2005/29 ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η παρούσα οδηγία ισχύει για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές, όπως αυτές θεσπίζονται στο άρθρο 5, πριν, κατά τη διάρκεια και ύστερα από εμπορική συναλλαγή σχετιζομένη με ένα συγκεκριμένο προϊόν.

2. Η παρούσα οδηγία ισχύει υπό την επιφύλαξη του δικαίου των συμβάσεων και, ιδίως, των κανόνων εγκυρότητας, διαμόρφωσης ή αποτελέσματος μιας σύμβασης.»

10 Το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2005/29 προβλέπει τα εξής:

«1. Απαγορεύονται οι αθέμιτες εμπορικές πρακτικές.

2. Μια εμπορική πρακτική είναι αθέμιτη όταν:

α) είναι αντίθετη προς τις απαιτήσεις επαγγελματικής ευσυνειδησίας,

και

β) στρεβλώνει ουσιωδώς ή ενδέχεται να στρεβλώσει ουσιωδώς την οικονομική συμπεριφορά του μέσου καταναλωτή στον οποίο φθάνει ή στον οποίο απευθύνεται το προϊόν ή του μέσου μέλους της ομάδας, όταν μια εμπορική πρακτική απευθύνεται σε μια συγκεκριμένη ομάδα καταναλωτών.»

Το σλοβακικό δίκαιο

11 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, του νόμου 71/1992 περί των δικαστικών εξόδων, όπως εφαρμόζεται στη διαφορά της κύριας δίκης, απαλλάσσεται των δικαστικών εξόδων ο σύνδικος πτωχεύσεως κατά την έννοια της ειδικής νομοθετικής ρυθμίσεως του νόμου 7/2005 περί πτωχεύσεων και αναδιαρθρώσεων.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

12 Στις 13 Νοεμβρίου 2001, η DRUKOS a.s. συνήψε με την K. Polhošová σύμβαση «χρηματοδοτικής μισθώσεως» καταναλωτικού προϊόντος, βάσει της οποίας, κατά τη λήξη της μισθώσεως, ήτοι μετά την καταβολή 30 μηνιαίων μισθωμάτων, η τελευταία αυτή θα καθίστατο κύριος του προϊόντος. Η επίμαχη σύμβαση περιελάμβανε ρήτρα παρακρατήσεως της κυριότητας, βάσει της οποίας η κυριότητα θα μεταβιβαζόταν στην K. Polhošová μόνο μετά την εκπλήρωση όλων των συμβατικών υποχρεώσεών της, συμπεριλαμβανομένης της καταβολής του συνόλου των μισθωμάτων. Η τιμή του προϊόντος ανερχόταν σε 17 270 σλοβακικές κορώνες (SKK) (569,73 ευρώ), αλλά, αν ληφθούν υπόψη τα «μισθώματα», η K. Polhošová έπρεπε στην πραγματικότητα να καταβάλει το συνολικό ποσό των 24 033 SKK (792,83 ευρώ).

13 Η DRUKOS a.s. κηρύχθηκε σε πτώχευση και, στις 16 Μαρτίου 2006, συνήψε σύμβαση εκχωρήσεως της απαιτήσεώς της έναντι της K. Polhošová με τον J. Holec, κάτοικο Nitra (Σλοβακία). Με σύμβαση της ίδιας ημέρας, ο τελευταίος αυτός εκχώρησε στη συνέχεια την επίμαχη απαίτηση στη MEDIATION KMCH s.r.o., με έδρα τη Nitra, κατόπιν δε στην Banská Bystrica (Σλοβακία). Με σύμβαση της 23ης Φεβρουαρίου 2008, η απαίτηση αυτή εκχωρήθηκε εν συνεχεία στην IVACO CONSULTANTS LIMITED, με έδρα τις Σεϋχέλλες. Στις 17 Μαΐου 2008, η τελευταία αυτή συνήψε σύμβαση εκχωρήσεως της εν λόγω απαιτήσεως με την επιχείρηση AKROPOLIS estates s.r.o., νυν KFZ, με έδρα τη Σλοβακία.

14 Στις 25 Ιουλίου 2008, η KFZ κηρύχθηκε σε πτώχευση.

15 Στις 17 Μαρτίου 2010, η SKP άσκησε ενώπιον του Okresný súd Poprad αγωγή κατά της K. Polhošová, αξιώνοντας την καταβολή της συμβατικής ποινικής ρήτρας που προβλεπόταν για την περίπτωση υπερημερίας πληρωμής, η οποία αντιπροσωπεύει το 0,1 % του οφειλομένου ποσού ανά ημέρα καθυστερήσεως, και την επιστροφή των εξόδων που συνδέονται με την είσπραξη των αξιούμενων ποσών. Η επίμαχη συμβατική ποινική ρήτρα, δεδομένου ότι αφορά μια περίοδο τεσσάρων ετών πριν από την άσκηση της αγωγής, αντιστοιχεί σε ποσό 987,05 ευρώ, η δε αξιούμενη δικηγορική αμοιβή ανέρχεται στο ποσό των 117,32 ευρώ.

16 Με απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2011, το Okresný súd Poprad απέρριψε την εν λόγω αγωγή με το σκεπτικό ότι η προαναφερθείσα συμβατική ποινική ρήτρα συνιστά καταχρηστική ρήτρα σε σύμβαση συναφθείσα με καταναλωτή. Το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι, στο ποσό της ποινικής ρήτρας,

προστίθενται οι νόμιμοι τόκοι υπερημερίας, οπότε οι δύο αυτές υποχρεώσεις είναι, κατά συνέπεια, δυσανάλογες και δημιουργούν, εις βάρος του καταναλωτή, σημαντική ασυμμετρία μεταξύ των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των δύο ειδών αντισυμβαλλομένων.

17 Η SKP άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής έφεση ενώπιον του Krajský súd v Prešove.

18 Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, σύμφωνα με τη σλοβακική νομοθεσία, ο σύνδικος μιας υπό πτώχευση επιχειρήσεως απαλλάσσεται από τα δικαστικά έξοδα. Σε περίπτωση απορρίψεως της αγωγής του, τα έξοδα που πραγματοποίησε ένας καταναλωτής, στην πράξη, δεν θα μπορούν να ανακτηθούν. Κατά συνέπεια, οι καταναλωτές αποτρέπονται από την άσκηση αγωγής κατά των υπό πτώχευση επιχειρήσεων καθώς και από την πληρωμή υπηρεσιών δικηγόρου, πράγμα που θίγει την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

19 Εκτιμώντας ότι η λύση της διαφοράς της κύριας δίκης εξαρτάται από την ερμηνεία των σχετικών διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, το Krajský súd v Prešove αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει στα άρθρα 5 έως 9 της οδηγίας 2005/29 […] να δοθεί η ερμηνεία ότι ως αθέμιτη εμπορική πρακτική πρέπει να θεωρείται και η εκ μέρους επιχειρήσεως εκχώρηση απαιτήσεων έναντι καταναλωτών σε πρόσωπο που έχει κηρυχθεί σε πτώχευση, οσάκις δεν εξασφαλίζεται στους καταναλωτές η απόδοση των εξόδων της ένδικης διαδικασίας που κινείται για διαφορά από σύμβαση συναφθείσα με καταναλωτή;

2) Στην περίπτωση κατά την οποία στο προηγούμενο ερώτημα δοθεί η απάντηση ότι αντίκειται προς το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης η εκχώρηση απαιτήσεων έναντι καταναλωτών, για τον σκοπό της δικαστικής επιδιώξεώς τους, σε πρόσωπο που έχει κηρυχθεί σε πτώχευση:

α) Δύναται να δοθεί στο άρθρο 47 του Χάρτη […] η ερμηνεία ότι αυτό δεν εμποδίζει δικαιοδοτικό όργανο να μην εφαρμόσει, για λόγους προστασίας των καταναλωτών, την εκ του νόμου προβλεπόμενη απαλλαγή από τα δικαστικά έξοδα του συνδίκου πτωχεύσεως και, ενδεχομένως, να κηρύξει, χωρίς τούτο να συνιστά προσβολή του δικαιώματος ένδικης προστασίας του συνδίκου πτωχεύσεως, την κατάργηση της ένδικης διαδικασίας λόγω μη καταβολής της δικαστικής δαπάνης για την κατάθεση της αγωγής;

β) Αποκλείουν τα άρθρα 6, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 […] την εφαρμογή διατάξεων του εθνικού δικαίου που προβλέπουν την απαλλαγή του συνδίκου πτωχεύσεως από τα δικαστικά έξοδα, στην περίπτωση κατά την οποία, αν δεν υφίστατο αθέμιτη εμπορική πρακτική, ο ενάγων δεν θα απαλλασσόταν από τα δικαστικά έξοδα και, λόγω καταργήσεως της ένδικης διαδικασίας, θα απεφεύγετο η αφορώσα την εκτέλεση καταχρηστικής ρήτρας ένδικη διαδικασία;»

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

20 Κατά το άρθρο 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού του Διαδικασίας, όταν η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως είναι προδήλως απαράδεκτη, το Δικαστήριο, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

Επί του πρώτου ερωτήματος και του πρώτου μέρους του δευτέρου ερωτήματος

21 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν μια εμπορική πρακτική συνιστάμενη, για τον προμηθευτή, στην εκχώρηση σε υπό πτώχευση επιχείρηση των απαιτήσεων που έχει έναντι καταναλωτή, ο δε τελευταίος αυτός δεν έχει εξασφαλισμένη την

απόδοση των δικαστικών εξόδων που σχετίζονται με τη σύμβαση που συνήψε με τον προμηθευτή αυτόν, είναι αθέμιτη κατά την έννοια της οδηγίας 2005/29. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο, με το πρώτο μέρος του δευτέρου ερωτήματός του, αν το άρθρο 47 του Χάρτη εμποδίζει την επιβολή υποχρεώσεως στον σύνδικο της επιχειρήσεως που εκχώρησε τις απαιτήσεις της να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα, εφόσον απαιτεί από τους καταναλωτές την καταβολή χρηματικού ποσού για την ικανοποίηση των εν λόγω απαιτήσεων.

22 Κατά πάγια νομολογία, η διαδικασία του άρθρου 267 ΣΛΕΕ αποτελεί μέσο συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων, με την οποία το Δικαστήριο τους παρέχει τα στοιχεία ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης που είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς επί της οποίας καλούνται να αποφανθούν (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 16ης Ιουλίου 1992, C-83/91, Meilicke, Συλλογή 1992, σ. I-4871, σκέψη 22, και της 24ης Μαρτίου 2009, C-445/06, Danske Slagterier, Συλλογή 2009, σ. I-2119, σκέψη 65).

23 Η ανάγκη να δοθεί ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης που να είναι χρήσιμη για το εθνικό δικαστήριο επιβάλλει στο δικαστήριο αυτό να προσδιορίζει το πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται τα ερωτήματα που θέτει ή, τουλάχιστον, να διευκρινίζει τις πραγματικές περιστάσεις τις οποίες αφορούν τα ερωτήματα αυτά (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1993, C-320/90 έως C-322/90, Telemarsicabruzzo κ.λπ., Συλλογή 1993, σ. I-393, σκέψη 6, καθώς και διατάξεις της 17ης Σεπτεμβρίου 2009, C-181/09, Canon Kabushiki Kaisha, σκέψη 8, και της 3ης Μαΐου 2012, C-185/12, Ciampaglia, σκέψη 4).

24 Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας νομοθετήματος της Ένωσης, βάσει πραγματικών περιστατικών που του επισημαίνονται από το εθνικό δικαστήριο (αποφάσεις της 16ης Ιουλίου 1998, C-235/95, Dumon και Froment, Συλλογή 1998, σ. I-4531, σκέψη 25, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2008, C-11/07, Eckelkamp κ.λπ., Συλλογή 2008, σ. I-6845, σκέψη 52, καθώς και διάταξη της 23ης Μαρτίου 2012, C-348/11, Thomson Sales Europe, σκέψη 43).

25 Εν προκειμένω, η απόφαση περί παραπομπής δεν ικανοποιεί την απαίτηση αυτή. Χαρακτηρίζεται από έλλειψη σαφήνειας και διευκρινίσεων όσον αφορά το πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης και δεν παρέχει, κατά συνέπεια, στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να δώσει χρήσιμη απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα.

26 Δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2005/29, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο γ', της ίδιας οδηγίας, η εν λόγω οδηγία ισχύει για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές πριν, κατά τη διάρκεια ή ύστερα από εμπορική συναλλαγή που αφορά οποιοδήποτε αγαθό ή υπηρεσία.

27 Το αιτούν δικαστήριο όμως δεν εκθέτει, με την απόφασή του, ποια συγκεκριμένη συμπεριφορά ενός υπό πτώχευση επαγγεματία έναντι καταναλωτή θα μπορούσε να συνιστά αθέμιτη εμπορική πρακτική. Ειδικότερα, το δικαστήριο αυτό περιορίζεται στη λεπτομερή περιγραφή μιας αλυσίδας εκχωρήσεων, μεταξύ των επαγγελματιών, της επίμαχης στην κύρια δίκη απαιτήσεως, χωρίς ωστόσο να αναφέρει τα στοιχεία της συμπεριφοράς του επαγγελματία έναντι του καταναλωτή που θα μπορούσαν να συνιστούν αθέμιτη εμπορική πρακτική.

28 Πλεοναστικώς, πρέπει επίσης να προστεθεί ότι τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν μια περίπτωση εκχωρήσεως πραγματοποιηθείσας υπέρ μιας υπό πτώχευση επιχειρήσεως. Ωστόσο, από την απόφαση περί παραπομπής δεν προκύπτει ότι η διαδικασία της κύριας δίκης αφορά μια τέτοια εκχώρηση, καθόσον ορισμένες εκχωρήσεις που περιλαμβάνονται στην αλυσίδα που αναφέρθηκε στην προηγούμενη σκέψη πραγματοποιήθηκαν εντούτοις υπέρ επιχειρήσεων οι οποίες δεν είχαν κηρυχθεί σε πτώχευση κατά το χρονικό σημείο της συναλλαγής.

29 Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση περί παραπομπής δεν περιέχει στοιχεία του εθνικού νομικού πλαισίου από τα οποία να μπορεί να συναχθεί ότι η απάντηση του Δικαστηρίου θα είναι χρήσιμη για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης.

30 Στο πλαίσιο όμως της υποθέσεως της κύριας δίκης, αυτό που φαίνεται ότι οδήγησε το επιληφθέν της υποθέσεως δικαστήριο να υποβάλει στο Δικαστήριο τα προδικαστικά ερωτήματα είναι ο αμφισβητήσιμος χαρακτήρας του κύρους των επίμαχων συμβάσεων εκχωρήσεως. Ωστόσο, η διαπίστωση του ενδεχομένως αθέμιτου χαρακτήρα, υπό το πρίσμα της οδηγίας 2005/29, μιας πρακτικής όπως η επίμαχη της κύριας δίκης δεν έχει άμεσο αντίκτυπο στην εκτίμηση του εν λόγω κύρους (βλ. απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, C-453/10, Pereničová και Perenič, σκέψεις 45 και 46).

31 Επομένως, το πρώτο ερώτημα και το πρώτο μέρος του δευτέρου ερωτήματος είναι προδήλως απαράδεκτα.

Επί του δευτέρου μέρους του δευτέρου ερωτήματος

32 Με το δεύτερο μέρος του δευτέρου ερωτήματός του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν η οδηγία 93/13 εμποδίζει την απαλλαγή, σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις, του συνδίκου της πτωχεύσεως από τα δικαστικά έξοδα, εφόσον, ελλείψει πτωχεύσεως, ο οικείος επαγγελματίας δεν θα απαλλασσόταν από τα εν λόγω έξοδα.

33 Το δικαστήριο αυτό θέλει, στην πραγματικότητα, να εκτιμήσει τη συμφωνία των εθνικών διατάξεων περί δικαστικών εξόδων προς την οδηγία 93/13.

34 Ωστόσο, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13, αυτή έχει ως αντικείμενο την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών, οι οποίες αφορούν τις καταχρηστικές ρήτρες στις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ ενός επαγγελματία και ενός καταναλωτή. Αφορά, κατά συνέπεια, αποκλειστικά τις ρήτρες που περιέχονται στις συμβάσεις και όχι τον επιμερισμό των δικαστικών εξόδων που προβλέπει η εθνική νομοθεσία.

35 Εν προκειμένω, η μοναδική σύμβαση που συνήφθη από επαγγελματία με καταναλωτή και αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, στην οποία αναφέρεται η απόφαση περί παραπομπής, είναι εκείνη που συνήφθη στις 13 Νοεμβρίου 2001 από την K. Polhošová, ενώ η Σλοβακική Δημοκρατία προσχώρησε στην Ευρωπαϊκή Ένωση μόλις την 1η Μαΐου 2004.

36 Κατά πάγια όμως νομολογία, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ερμηνεύει το δίκαιο της Ένωσης μόνον όσον αφορά την εφαρμογή του σε κράτος μέλος από της ημερομηνίας της προσχωρήσεώς του στην Ένωση (βλ. αποφάσεις της 10ης Ιανουαρίου 2006, C-302/04, Ynos, Συλλογή 2006, σ. I-371, σκέψη 36· της 14ης Ιουνίου 2007, C-64/06, Telefónica O2 Czech Republic, Συλλογή 2007, σ. I-4887, σκέψεις 22 και 23· της 15ης Απριλίου 2010, C-96/08, CIBA, Συλλογή 2010, σ. I-2911, σκέψη 14, καθώς και διάταξη της 11ης Μαΐου 2011, C-32/10, Semerdzhiev, σκέψη 25).

37 Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι το δεύτερο μέρος του δευτέρου ερωτήματος είναι προδήλως απαράδεκτο.

38 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται η διαπίστωση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ότι η υπό κρίση αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως είναι προδήλως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

39 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) διατάσσει:

Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Krajský súd v Prešove (Σλοβακία), με απόφαση της 10ης Αυγούστου 2011, είναι προδήλως απαράδεκτη.

(υπογραφές)